

Udělejte si vlastní komiks

Chcete si sami otextovat své oblíbené obrázky? Chcete vidět své jméno vytištěné ve svém oblíbeném věstníku? Chcete, aby váš smysl pro humor obdivovali všichni čtenáři Splav!u?

Vymyslete popisky k této komiksově šabloně (nevyhovuje-li vám pořadí obrázků, můžete je očíslovat po svém) a přineste nám výsledek do redakce. Nejzazší termín odevzdání je pátek v sedm hodin večer. Čtyři nejtípnější čtenářské komiksy otiskneme v sobotní literární příloze.

Literární příloha číslo 5

8. 7. 2010

Roman Sikora: Prokleté město

To město bylo prokleté. O tom nemohlo být pochyb.

Většina lidí, kteří v tom městě žili, si to však nemyslela. Je těžké myslet si o městě, ve kterém žijete, že je prokleté. V takovém městě by pak nikdo nevydržel. V takovém městě by pak nikdo nepřežil ani jediný den, natožpak měsíc, natožpak rok, natožpak celý svůj život, jak v něm odjakživa všichni přežívali.

Je těžké žít ve městě, o němž víte tu nejstrašnější a nejnevyvratitelnější pravdu, že se v něm nedá žít. A proto lidé v tomto městě přežívali, aniž by se po této pravdě pídili, jelikož tak doopravdy v skrytu duše tušili, že pravda je věci smrtelně nebezpečnou.

Proto se také tito lidé nepídili po nijakých pravdách. Protože kdyby se pídili alespoň po nějakých pravdách, určitě by ve spletné síti nejrůznějších pravd narazili na onu pravdu nejkrutější, nejnevyvratitelnější, na onu pravdu nejskutečnější a nejzákladnější, na onu pravdu nejpravdivější, že se v tomhle městě nedá žít. A to by byl jejich konec.

O našem prokletém městě se vyprávěla legenda, že kdysi dávno kterýsi bůh spolu se světem stvořil i toto město, vystavěl v něm domy, vystavěl v něm obrovský ocelářský podnik, vystavěl v něm supermarket, kulturní dům, kino, autobusové stanoviště, nádraží a do toho všeho umístil několik lidí. Pak všechny panty, všechny klouby, všechna ložiska a písty obrovským kbelíkem vazelíny dobře promazal a prstem cvrknul do nejbližšího človíčka, který triviálním dominovým efektem rozhýbal ostatní človíčky a jiné mechanismy a od těch dob město, dalo by se říci, žije.

Všechno v něm nějakým způsobem funguje. Lidé se domnívají, že se milují, pak plodí děti, pak stárnou, děti

odrůstají, děti opouštějí rodiče a ti opuštěni umírají ve starobincích. A tak to jde pořád dokola. Autobusy zvracejí a zase pojíždají lidičky, vlaky dělají totéž, ocelářský podnik požírá tony rudy a chrlí tony oceli, obchody vykrmují spotřebitele, kulturní dům a kino vyrábí spokojenost a radost, pece odfukují, kola se kutálejí, klouby skřípou, písky pendlují.

Stejně jako jinde i v tomhle městě lidé o ničem nepřemýšlejí. Samozřejmě kromě svých takzvaných osobních problémů, které zcela mylně pokládají za důležité, spojených nejčastěji s přijímáním potravy a jejím následným vyloučením v několikerych nikterak vábných podobách. Ale v tomhle městě lidé v rámci pudu sebezáchovy (říkají mu moudrost) nepřemýšlejí o ničem ještě mnohem usilovněji než jinde. Protože toto město je opravdu prokleté. Kdo je však proklet, je víceméně nejisté. Někteří říkají, že za všechno můžou komunisti, jiní zas že liberálové, jiní že doba, jiní že Městský úřad a jiní že Santa Klaus.

To však prohlašují o tomto městě jen lidé, kteří v něm nebydlí, protože obyvatelé tohoto města nemají ani zdání, že žijí v prokletém městě, protože oni sami jsou prokletí, protože oni sami nemají ani zdání o tom, že jsou prokletí, protože člověk si zvykne na všechno a prý i na smrt, a ta by zcela logicky nastala v okamžiku, kdyby si někdo svou bezvýchodnou prokletost uvědomil.

Lidé v tomto městě vykonávají funkce. Funkce pracovní, funkce životní, funkce lidské, funkce tělesné. A všichni si myslí, že skutečný život vypadá právě takhle a jinak. Zkrátka že skutečný život vypadá jako lejno, na které se každé ráno dívají pod sebe do záchodové mísy. A toto všechno radostně a odhodlaně pojmenovávají slovy, jako je štěstí, láska, přátelství, věrnost, no zkrátka jako Život s velkým Ž.

A tak není divu, že obyvatele tohoto prokletého města vzruší jen máloco, když už je nevzruší ani vlastní manželky, ani vlastní prokletost, a není divu, že už si dneska nikdo ani nevzpomene, jak to vlastně tenkrát bylo s Oskarem Blažkem, který se jednoho odpoledne na cestě z práce zastavil na chodníku a najednou všechno, všecičko pochopil a řekl: „Do prdele! Kurva! Kurva a do prdele!“

Toto jeho zjištění ho kupodivu nezabilo ihned, jak by bylo obvyklé (nejspíš proto, že měl tuhou kořínek), avšak způsobilo, že Oskar Blažek i přes tuto podivuhodnou úlevu z důslednosti pravidla pozvolna výrazně chřádl, dalo by se říci, že se doslova ztrácel před očima.

Ovšem kromě toho, že se doslova ztrácel před očima, ještě se k dovršení svého neštěstí snažil přátelům a známým rovněž v tomto městě přežívajícím vysvětlovat, na co to vlastně přišel. „Človče,“ říkal svému příteli, Lojzovi Vikejřovi, „dá se takhle vůbec žít?“

Za to přirozeně sklízela úbytek, dalo by se říci, lidí blízkých, kterým usilovně připadalo, že se takhle žije úplně nejlíp. Rozvedla se s ním i jeho manželka, která usilovně trvala na tom, že chce mít šťastné manželství, a s ní ho

opustily i jeho děti, které usilovně trvaly na tom, že chtějí mít šťastné dětství.

A dokonce se taky jednou zeptal svého lékaře, jakožto člověka študovaného, kterého navštívil kvůli churačování: „Pane doktore, nezdá se vám ten život takový nějaký prokletý?“ Načež mu lékař předepsal léky doslova vražedné a výrazně tak urychlil proces jeho fyzického chátování.

I přestože proces tělesného rozpadu Oskara Blažka postupoval dosti rychle, zdálo se, že jeho neustálé nevhodné otázky znepříjemňují život stále více lidem ve městě, až už bylo posléze možno říci, že Oskara nenáviděli doslova všichni. A tak není divu, že jednoho dne trpělivost občanů, chtějících žít spokojený, ba šťastný život, přetekla.

A když se jednou v hospodě Oskar zase zeptal: „Lidi, nemyslíte si, že váš život je vlastně prázdný?“, celá hospoda najednou zmlkla, že by jeden padnout špendlík na hlavičku uslyšel, pak se všichni přítomní jako jeden muž tiše zvedli ze židlí, a než stačil Oskar hrůzou vykřiknout, neprodyšně jej obklopili. Pak se znovu posadili a jen bezvládné tělo Oskarovo na podlaze uprostřed místnosti naznačovalo, že se zde skutečně něco seběhlo.

Vzápětí přivolaný lékař konstatoval smrt srdečním selháním a konec Oskarova života byl vysvětlen s lehkým povzdechem úlevy jeho dlouholetým přítelem Lojzou Vikejřem: „Tak už se nám Oskar aspoň přestal trápit. Takové pomalé umírání, to on si, chudák, nezasloužil.“

A druhý den si už na Oskara Blažka v tomhle městě nikdo nevzpomněl. Nikdo neví, kde je pohřbený, nikdo neví, jestli ho vůbec pohřbili a kdo na jeho pohřeb vůbec přišel, a nikdo si na něj v tomhle městě nevzpomene dodnes.

Ondřej Šmejkal: dábelský nebeský

á 0101
b 010
ď 1
e 101
k 10
l 01
n 1010
s 0
ý 10101

101010101010101010101010101010101 dábelský
101010101010101010101010101010101 nebeský